

Bogár László: Szerezzük meg azt a tudást!

2013 március 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

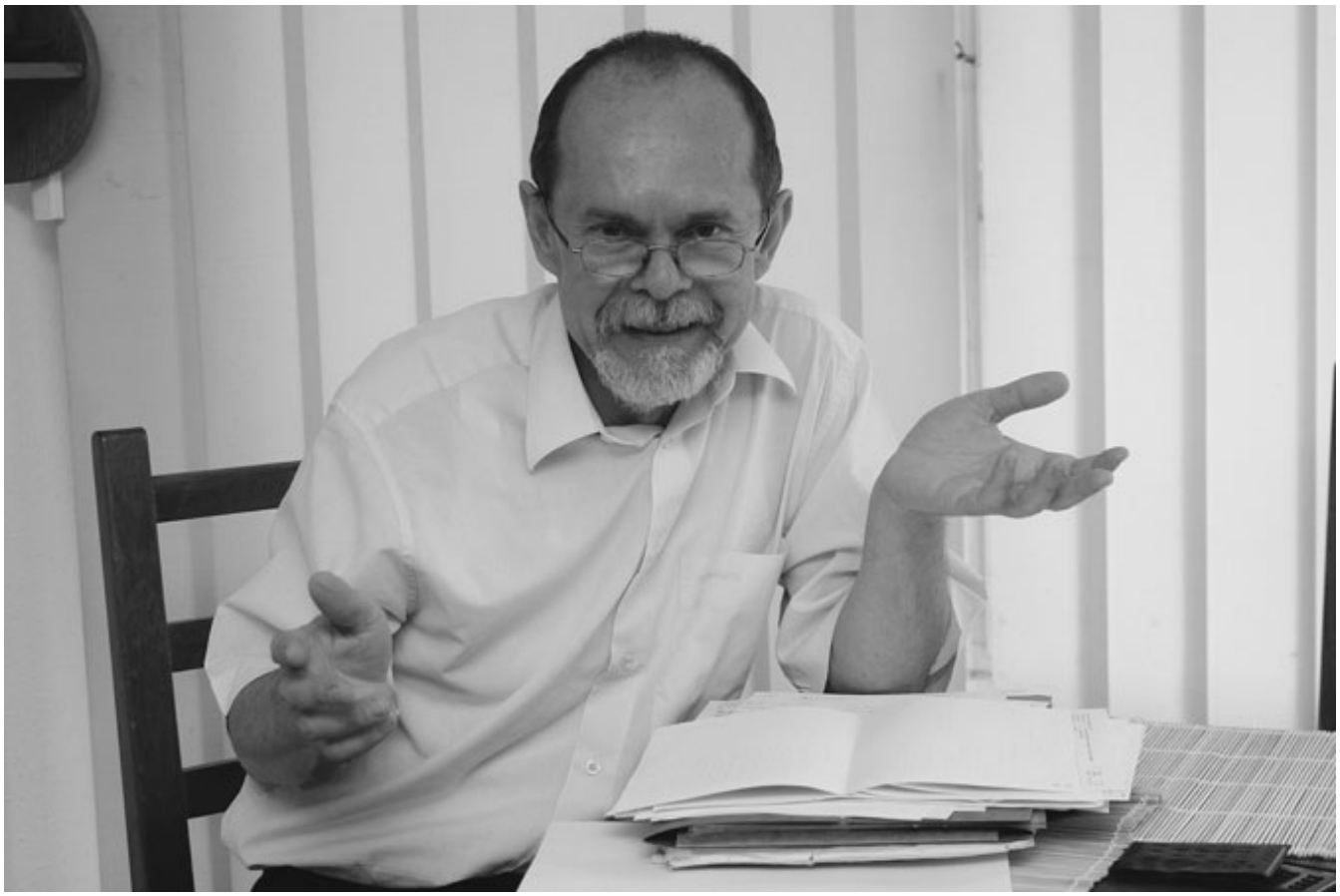
- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

A nagyvilágon e kívül / Nincsen számodra hely; /Áldjon vagy verjen sors keze: / Itt élned, halnod kell. Vörösmarty Szózatának második versszaka talán a magyar költészet legmegrendít?bb sorait foglalja magába.

Nincs és nem is lesz soha magyar, akib?l ezek a sorok ne váltanák ki azt a különös, egyszerre felemel? és szívszorító érzést, amit a haza jelent.
Csakhogy az elmúlt évszázadok folyamán sokszor éppen azt érezhette át sok-sok magyar, hogy éppen itt, e hazában „nincsen számára hely". Ezért eshetett meg, hogy „kitántorgott Amerikába másfél millió emberünk", s bár most még egyel?re „csak" félmillió magyar tántorgott ki, ha nem is Amerikába, de Európa és a nagyvilág számos országába, ám a jelenlegi helyzetünk is ad éppen elég okot az aggodalomra. Vajon miért és hogyan eshet meg, hogy egy ország, a haza, nem tudja eltartani-megtartani gyermekeit, és mit kellene tennünk, hogy mégis képes legyen erre?

Egyáltalán mi a haza ma? Vagy ahogy Berzsenyi tette fel a kérdést: „mi a magyar most?", és persze a nem túl hízelg? választ is megadta a „rút sybarita váz". Amint írja a Magyarokhoz cím? versében: *„Romlásnak indult hajdan er?s magyar! /Nem látod, Árpád vére miként fajúl? / Nem látod a bosszús egeknek / Ostorait nyomorúlt hazádon?"* Számára a „nyomorult haza" romlásának oka is egyértelm?, hisz „minden ország támasza, talpköve a tiszta erkölcs, melly ha megvész, Róma led?l, s rabigába görbed". A hanyatlás végs? oka tehát már számára is a lelki, erkölcsi, szellemi talapzatunk megrendülése volt. Közel fél évszázaddal kés?bb Vörösmarty is drámai szavakkal ostorozza nemzetét Országháza cím? versében „Neve: szolgálj és ne láss bért. / Neve: adj pénzt és ne tudd mért. / Neve: halj meg más javáért. / Neve szégyen, neve átok: / Ezzé lett magyar hazátok." Ilyenkor, március 15. körül mindnyájunkat megérintenek ezek a sorok. Vajon min kellene elgondolkodnunk, illetve mit, hogyan kellene cselekednünk, hogy végre kikerülhessünk ebb?l az egyre vészjóslóbb történelmi csapdából? Miért volt „hajdan er?s" a magyar, és miért „indult romlásnak" aztán? Miért fajul annak az Árpádnak a vére, aki fejedelemként fiaival együtt az életét adta a hazáért a pozsonyi csatában? Abban a pozsonyi csatában, amelyet máig sem illik emlegetni, mert „politikailag nem korrekt" feszegetni azokat a kérdéseket, amelyek azt firtatnák, hogy mi is volt az összecsapás oka. Miért támad ránk a Nyugat egyesített serege, és miért vélte úgy a pápa és a német-római császár, hogy „decretum… Ugros eliminandos esse", azaz „elrendeljük, hogy a magyarok kiirtassanak?" Tehát nem egyszer?en „megfegyelmezni" kívántak minket, és nem egy-egy kétharmados törvény visszavonását óhajtották, hanem örökre megszabadítani Európát t?lünk. Ám az akkori magyarság ezt egy kicsit másként látta, és úgy vélte, hogy joga van a létezéshez. Volt tehát tudásunk, bátorságunk és kitartásunk, így fényes gy?zelmet arattunk a hatalmas túler?vel szemben. És ha már világraszóló gy?zelmet arattunk, akkor, tehetnénk fel a kérdést, miért nem ennek az évfordulóját ünnepeljük, és miért a vérbefojtott lázadásainkét március 15-én és október 23-án? Fel merjük-e tenni ezeket a kérdéseket, és kimerjük-e mondani az ?szinte választ? A sokszor idézett,

kurucnótaként is énekelt magyar népdal, amelynek már a címe is („Menj el, menj el, szegény magyar”) sokat elmond a lényegr?l, így korholja nemzetét: „Vezettessed magadat szem-bekötve, vakon, / Elfajult testvéridt?l csinált áll-útakon”.

Aki vezetteti magát „szem-bekötve, vakon”, az ezt csak azért teheti, mert vagy nincs elegend? tudása, vagy ha volna elegend? tudása, nincs bátorsága a cselekvéshez, netán ha mindkett? volna, akkor meg a kitartás hiányzik. De vajon miért? Hogyan foghatnánk neki annak a nemzetépít? munkának, amely legel?ször is azt próbálná tisztázni, hogy egy büszke és méltósággal teljes nemzet hogyan veszti el tartását, hogyan válik egyre kiszolgáltatottabbá? És aztán, id? múltával, hogyan lesz ez az egyre nagyobb kiszolgáltatottság öngerjeszt? örvénylések és további süllyedés kiindulópontjává. Hogy a hanyatlás lelki, erkölcsi, szellemi természet?, az most már a napnál világosabb. Minden, az anyagi, fizikai térben megtalálható pusztulás valójában csak tükörképe a lelki, erkölcsi és szellemi lepusztulásunknak. A mai gazdasági és pénzügyi válságunk, az a szívszorító tény, hogy a haza nem tudja eltartani és megtartani gyermekeit, hogy nem „e kívül”, hanem éppen hogy „e belül” nincsen számodra hely, az ezt látszik igazolni. Pontosan tudjuk, hogy ez csak azért következhetett be, mert hagytuk és hagyjuk! De miért hagytuk, és a jöv?ben hogyan ne hagyjuk? A tartós, most már évszázadok óta tartó lepusztulási lejt?r?l való visszafordulásunknak bizonyosan ez a dönt? kérdése. Ennek megválaszolásához azonban az kellene, hogy végre szembesüljünk a valóságos valósággal. Lepusztulásunk f? okait, Mohácsot és Trianont ugyan egyszeri történésnek tekintjük, ám ezek valójában folyamatok, illetve egy folyamat állomásai. És egyre nyilvánvalóbb, hogy ezek a folyamatok ma is zajlanak, és ha rajtunk múlik, akkor a jöv?ben zajlani is fognak. A nép és az ?t vezet? uralmi csoportok a jelek szerint ugyanis egymást rontják. Soha nem volt aktuálisabb Bibó István híres mondata, amely szerint a dolgok „néven nevezésének” hiánya kikerülhetetlenül vezet az adott „emberi közösség általános értelmi és erkölcsi lezülléséhez”.

De vajon hogyan lehet visszafordulni az értelmi és erkölcsi lezüllés e lejt?jér?l? Nos, e kérdés megválaszolásához ma még nem elégséges a tudásunk. De így március 15. is ösztönözhet e tudás megszerzésére.

Bogár László - magyarhirlap.hu

Ajánló